

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 11Co/20/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3122207562
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Radičová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3122207562.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Radičovej a členov senátu JUDr. Evy Vékonyovej a Mgr. Mareka Anovčina, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX/XXX, XXX XX E., právne zastúpeného Advokátska kancelária Perhács s.r.o., so sídlom Jelenec 353, 951 73 Jelenec, IČO: 51 864 983, proti žalovanej: Slovenská republika zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, IČO: 00 166 481, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 16. novembra 2023, č. k. 28C/66/2022-88, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žiadna zo strán **n e m á** na náhradu trov odvolacieho konania právo.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol o žalobe žalobcu na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. tak, že žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu škody 1.600,- eur a náhradu nemajetkovej ujmy 10.000,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.600,- eur od 03.11.2022 do zaplatenia, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol a žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 49,78 %.

2. Rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil výsledkami vykonaného dokazovania, z ktorého bolo preukázané, že uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odbor kriminálnej polície Trenčín, ČVS: ORP-1002/1-VYS-TN-2015 zo dňa 06.06.2016 bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre nedovolené ozbrojovanie. Sťažnosť žalobcu proti tomuto uzneseniu bola zamietnutá. Po podaní obžaloby bol žalobca v trestnom konaní rozsudkom Okresného súdu Trenčín, č. k. 2T/128/2016-209 zo dňa 28.03.2019 oslobodený a odvolanie prokurátora Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 27.08.2019 (poznámka súdu v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie nesprávne uviedol dátum 27.08.2018), č. k. 2To/64/2019-231 zamietol. Žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, ktorú žalovanej doručil dňa 09.08.2022 a žalovaná mu písomne dňa 02.11.2022 oznámila, že jeho nárok neuspokojí ani čiastočne. Ďalej súd prvej inštancie mal za preukázané, že voči žalobcovi po vznesení obvinenia pre nedovolené ozbrojovanie bolo vedené i ďalšie trestné stíhanie, a to pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby, vec vedená na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 5T/112/2017, v ktorom konaní bol žalobca rozsudkom zo dňa 11.08.2021 uznaný za vinného, bol mu uložený trest odňatia slobody na tri roky s podmieneným odkladom dva roky. Odvolanie žalobcu a prokurátorky proti tomuto rozsudku bolo uznesením Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 2To/101/2021-670 zo dňa 11.10.2022 zamietnuté. Manželstvo žalobcu bolo rozsudkom Okresného súdu Trenčín, č. k. 31P/246/2015-840 zo dňa 04.11.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 17CoP/82/2022-960 zo dňa 16.06.2022 rozvedené, dieťa pochádzajúce z manželstva, maloletá

F., bola zverená matke a styk žalobcu s ňou nebol upravený. Uvedený skutkový stav medzi účastníkmi konania nebol sporný.

3. Spornou skutočnosťou v konaní bolo, či v súvislosti s rozhodnutím o vznesení obvinenia žalobcovi pre nedovolené ozbrojovanie a následným trestným stíhaním došlo u žalobcu ku vzniku škody, za ktorú žalobca označil náklady na obhajobu v trestnom konaní vo výške 5.488,89 eur a k nemajetkovej ujme, za ktorú žiadal priznať sumu 80.000,- eur.

4. Súd prvej inštancie po vyhodnotení vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nezákonným rozhodnutím v danej veci je uznesenie zo dňa 06.06.2016, ktorým bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre nedovolené ozbrojovanie, keďže žalobca bol v konečnom dôsledku spod obžaloby oslobodený. Ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu, spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, v ktorom prípade za splnenia ďalších podmienok stanovených zákonom č. 514/2003 Z. z. má poškodený – žalobca nárok na náhradu škody. Nesporným medzi účastníkmi konania bolo nielen začatie trestného stíhania pre nedovolené ozbrojovanie a oslobodenie žalobcu súdom, ale i podanie sťažnosti žalobcom proti tomuto uzneseniu o vznesení obvinenia a tiež to, že žalobca pred podaním žaloby na súd požiadal žalovanú o náhradu škody vo výške, ako je uplatnená touto žalobou.

5. Žalovaná v konaní zotrvala na dôvodoch, pre ktoré po predbežnom prerokovaní žiadosti žalobcovi nepriznala náhradu škody, a to, že žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi trestným stíhaním za nedovolené ozbrojovanie a škodou, keďže bol súčasne stíhaný aj pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby, za ktorý skutok bol aj právoplatne odsúdený, ďalej z dôvodu, že uplatnená skutočná škoda – náhrada za právne zastúpenie v trestnom konaní žalobcovi nepatrí z dôvodu množstva neúčelne vykonaných úkonov a zároveň podľa názoru žalovanej, žalobcovi nevzniklo právo na náhradu škody s poukazom na § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z., pretože žalobca prvýkrát vypovedal až pred súdom, kedy uviedol, že skutok nespáchal, pričom možno dôvodne predpokladať, že ak by bol vypovedal počas prípravného konania, navrhol svedkov a vysvetlil situáciu, nebolo by došlo k podaniu obžaloby.

6. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobcovi vznikol nárok na náhradu skutočnej škody a tiež nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, pretože ujmu žalobcu vzniknutú trestným stíhaním v trvaní viac ako tri roky nie je možné uspokojiť inak, ako priznaním nielen skutočnej škody, ale i nemajetkovej ujmy, v tomto prípade ide o dokonanú skutočnosť, ktorej následky nie je možné dodatočne eliminovať, teda vrátiť späť predošlý stav. Súd sa zaoberal i tým, že žaloba bola podaná v zákonnej lehote, pretože premlčacia lehota v súvislosti so šírením COVIDU v presne stanovených dobách podľa príslušných zákonov neplynula, a teda námietka premlčania vznesená žalovanou v konaní bola nedôvodná. Súd prvej inštancie poukázal na to, že už samotný fakt trestného stíhania je veľkou záťažou pre každého obvineného, zasahuje do jeho života vo všetkých oblastiach, do jeho cti a dobrej povesti. V právnom štáte musí štát niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ak týmto konaním zasiahol do práv jednotlivca, pričom takýmto konaním a zásahom je nepochybne aj prípad žalobcu. Pri odškodňovaní nemajetkovej ujmy súd prihliadol na osobu poškodeného, jeho doterajší život, na prostredie, v ktorom žije a pracuje, na okolnosti, za ktorých došlo k ujme, na závažnosť následkov v súkromnom, pracovnom a spoločenskom živote poškodeného, pričom vychádzal nielen z výpovede poškodeného, ale aj z výpovedí svedkov vypočutých na pojednávaní pred súdom, z ktorých mal za preukázané, že následkom trestného stíhania žalobcu sa vytvoril o ňom negatívny obraz v spoločnosti, došlo k zníženiu jeho dôstojnosti a vážnosti. Trestné konanie, ktoré sa posudzuje ako celok, vo vzťahu k žalovanému trvalo 1177 dní, a to od 06.06.2016 do 27.08.2019, a teda negatívne zásahy trestného stíhania žalobcu pre nedovolené ozbrojovanie sa prejavovali v jeho živote dlhšie časové obdobie. Súd zároveň zobral do úvahy, že k zhoršeniu jeho povesti a postavenia v spoločnosti došlo následne i v súvislosti s ďalším trestným stíhaním žalobcu (pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby) a tiež v súvislosti s konaním o rozvod jeho manželstva a úpravu práv a povinností k maloletému dieťaťu pochádzajúcemu z manželstva. Súd prvej inštancie poukázal najmä na skutočnosť, že z výpovedí svedkov bolo preukázané, že žalobca bol vnímaný v spoločnosti ako „pištoľník“, že zhoršenie jeho povesti sa odzrkadlilo aj na jeho obchodných vzťahoch s odberateľmi pri podnikateľskej činnosti. Po vyhodnotení dokazovania súd dospel k záveru, že žalobca preukázal príčinnú súvislosť medzi vznikom nemajetkovej ujmy a nezákonným rozhodnutím, keď nezákonné rozhodnutie o vznesení obvinenia žalobcovi pre nelegálne ozbrojovanie malo za následok negatívny dopad na jeho osobný, rodinný a pracovný život. Vzhľadom ku konkrétnym okolnostiam prípadu však súd uplatnenú nemajetkovú ujmu vo výške 80.000,- eur považoval za neprimeranú, pričom ako primeranú náhradu ku konkrétnym okolnostiam v danej veci

určil nemajetkovú ujmu vo výške 10.000,- eur, ktorá suma podľa jeho názoru kompenzuje následky nezákonného trestného stíhania žalobcu, ktoré trvalo 3 roky, 2 mesiace a 3 týždne, pričom žalobca nebol stíhaný väzobne. Uvedená suma sa pritom nevymyká ani z bežnej rozhodovacej praxe súdov v obdobných veciach, na ktoré poukázal. Námietku žalovanej, že s poukazom na § 8 ods. 6 písm. a) zák. č. 514/2003 Z. z. žalobcovi nárok nevznikol, súd vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko u žalobcu nedošlo k uloženiu trestu, ochranného opatrenia, ani k jeho väzbe. Vykonaným dokazovaním tiež nebolo zistené, že by si žalobca privodil vznesenie obvinenia.

7. Pri rozhodovaní o náhrade škody spočívajúcej v náhrade trov obhajoby v trestnom konaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že vzhľadom na to, že ide o trovy obhajoby v trestnom konaní vedenom na základe nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia žalobcovi pre nedovolené ozbrojovanie, je tým jednoznačne preukázaná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou, ktorá vznikla žalobcovi zaplatením trov obhajoby v tomto konaní. Súd prvej inštancie sa venoval aj námietke žalovanej, že ide o neúčelné trovy pri jednotlivých úkonoch, ktoré boli účtované 2-krát, keďže žalobca mal v trestnom konaní dvoch obhajcov a dospel k záveru, že trovy konania z dôvodu zastupovania žalobcu dvoma obhajcami v trestnom konaní, nemožno hodnotiť ako neúčelné, pretože je to právo obžalovaného dať sa zastupovať dvomi právnymi zástupcami. Účelnosť jednotlivých úkonov súd vždy posudzuje pri preskúmaní a priznávaní odmeny obhajcom za jednotlivé úkony, pričom sa zároveň vyjadril aj k jednotlivým úkonom právneho zastúpenia žalobcu, ktoré vykonali obaja advokáti v trestnom konaní a k oprávnenej výške trov, avšak z dôvodu, že žalobca predložil dôkaz len o zaplatení sumy 1.600,- eur G. H. I. titulom zálohy za právne zastúpenie, súd priznal žalobcovi titulom skutočnej škody len uvedenú sumu 1.600,- eur, keďže len v tomto rozsahu došlo k zníženiu majetku poškodeného, a teda ku skutočnej škode. Vo zvyšnej časti nárok na náhradu škody zamietol.

8. Súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi prisúdenú sumu s úrokom z omeškania podľa § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z. od 03.11.2022 (t. j. odo dňa nasledujúceho po doručení oznámenia žalovanej, že žalobcu mimosúdne neodškodní), vo výške 5 % v súlade s § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.

9. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, keď vychádzal z toho, že v časti o zaplatení nemajetkovej ujmy mal žalobca plný úspech, keďže výška plnenia závisela od úvahy súdu, a v časti skutočnej škody mal žalobca úspech len čiastočný. Úspech žalobcu bol potom v rozsahu 74,89 % a neúspech v rozsahu 25,11 %, čo v konečnom výsledku znamená, že mu patrí náhrada trov konania v rozsahu 49,78 %.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca aj žalovaná.

11. Žalobca podal odvolanie proti výroku rozsudku, ktorým bola žaloba zamietnutá a proti výroku o trovách konania a žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovanú zaviazže zaplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy sumu 80.000,- eur do pätnástich dní od právoplatnosti rozhodnutia a žalobcovi prizná proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Z obsahu odvolania, ako aj z navrhovaného petitu je zrejmé, že žalobca napadol rozsudok súdu prvej inštancie len v časti výroku, ktorým súd jeho žalobu zamietol, týkajúcej sa nepriznania požadovanej náhrady za nemajetkovú ujmu. Vo zvyšnej zamietajúcej časti výroku, týkajúcej sa náhrady skutočnej škody nad priznanú sumu 1.600,- eur s príslušenstvom, odvolanie žalobca nepodal. Žalobca podal odvolanie z dôvodov uvedených v § 363 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP, t. j. z dôvodu nesprávneho procesného postupu súdu, ďalej pre inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, pričom namietal nedostatky v skutkových zisťeniach pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy, nedostatočné zdôvodnenie okolností, ktoré súd nevzal do úvahy. Žalobca vyslovil názor, že priznaná výška nemajetkovej ujmy nie je zodpovedajúca predstave spravodlivosti, je neadekvátne a neprimeraná k okolnostiam daného prípadu, a to i s poukazom na dĺžku trvania trestného stíhania a k zvýšeniu minimálnej mzdy v tomto období. Voľná úvaha súdu, ktorou mu za 1177 dní trvania trestného stíhania priznal nemajetkovú ujmu v sume 10.000,- eur bez akéhokoľvek výpočtu, resp. vzorca je nepreskúmateľná, tiež pokiaľ súd poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, nerozvinul, v čom sú tieto rozhodnutia aplikovateľné na prípad žalobcu. Žalobca poukázal na obdobné rozhodnutia súdov, v zmysle ktorých výška nároku nemajetkovej ujmy bola nesprávne určená aj z hľadiska využitia komparatívnej metódy (napríklad rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č.

k. 16C/118/2016-296 zo dňa 03.05.2022, rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo/2357/2010 z 11.01.2012 a iné), tiež na rozhodnutia Ústavného súdu SR a má za to, že navrhovaná výška nemajetkovej ujmy v sume 80.000,- eur neporušuje princíp primeranosti k iným odškodneniam. Súd prvej inštancie tiež nesprávne právne posúdil otázku jeho úspechu v konaní, keď mu nepriznal plnú náhradu trov konania. Podľa názoru žalobcu, súd nesprávne striktno gramaticky vyložil a aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, pričom poukázal a citoval z dôvodovej správy k CSP a z ďalšej literatúry o trovách konania, v zmysle ktorých mal plný úspech vo veci, keďže výška plnenia závisela od úvahy súdu.

12. Žalovaná podala odvolanie proti výrokom I. a III. rozsudku súdu prvej inštancie, t. j. proti výroku rozsudku, ktorým súd žalobcovi priznal skutočnú škodu a nemajetkovú ujmu a proti výroku o trovách konania, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Žalovaná namietala, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Podľa názoru žalovanej, súd prvej inštancie nesprávne identifikoval subjekt, ktorý spôsobil žalobcovi tvrdenú a uplatňovanú škodu a nemajetkovú ujmu, a tiež nesprávne posúdil podmienky príčinnej súvislosti medzi škodou a nezákonným rozhodnutím, za ktoré žalobca označil uznesenie vyšetrovateľa ČVS:ORP-1002/1-VYS-TN-2015 zo dňa 06.06.2016. Konajúci súd jednostranne a na prospech žalobcu vyhodnotil vykonané dokazovanie, splnenie podmienok na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. posúdil nesprávne a nezákonne, v rozpore s princípom rovnosti strán a z vykonaného dokazovania vyvodil aj nesprávne skutkové zistenia. Výpovede svedkov do odôvodnenia rozsudku inkorporoval v rozsahu, ktorý mu umožnil žalobe vyhovieť, nevzal do úvahy, že vypočutí svedkovia mali poznatky o uvedenej veci výhradne od žalobcu. Žalovaná namietala, že svedkovia pred podaním svedeckej výpovede neboli poučení podľa § 196 ods. 2 CSP, súd neskúmal a nevyporiadal sa s ich vierohodnosťou. Tiež pri vykonávaní dokazovania oboznamovaním listinných dôkazov súd nepostupoval správne, keď odmietol vykonať dokazovanie čítaním listín, ktoré navrhla žalovaná. Žalovaná trvala na svojom názore, že žalobca nepreukázal kauzalitu medzi trestným stíhaním žalobcu a vzniknutou škodou. Ak by súd správne vyhodnotil vykonané dokazovanie, musel by dospieť k záveru, že opatrovateľské konania - konanie o rozvod manželstva, konanie o úpravu práv a povinností k maloletej a tiež trestné stíhanie žalobcu pre zločin podľa § 208 Trestného zákona, kde poškodenou bola manželka žalobcu, vylučujú dôvodnosť uplatňovaného nároku žalobcu, keďže vecne negujú akýkoľvek vzťah kauzality v súdnom konaní žalobcom tvrdenej škody pre trestné stíhanie za zločin nedovoleného ozbrojovania, ktoré je len minoritnou časťou skutkových okolností, ktoré sa zbíjali v osobnej sfére žalobcu. Poukázala tiež na to, že začatie trestného stíhania žalobcu predchádzalo konfliktné jednoročné obdobie v jeho živote, kedy odišla od neho manželka zo spoločnej domácnosti, bol vystavovaný atakom zo strany príslušníkov jej rodiny, zhoršili sa jeho vzťahy s maloletou dcérou a až v mesiaci jún 2016 k tomu pristúpilo predmetné trestné stíhanie, ktorého titulom uplatňuje žalobca náhradu škody. Žalovaná má za to, že vzhľadom k týmto skutočnostiam prichádza do úvahy viacero osôb zodpovedných za vznik tvrdenej škody a ujmy na osobnostných právach žalobcu. Poukázala na to, že aj z výpovedí žalobcu v konaní vyplýva, že je presvedčený, že jeho manželka ho chcela zničiť a pomstiť sa mu. Tým, že žalobca voči nej nepodnikol žiadne kroky, vzniká dôvodné podozrenie, že sledoval pričítanie škodlivých následkov štátu pri odôvodňovaní svojho nároku na náhradu škody. Žalovaná poukázala a citovala z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR ako napríklad 7 Cdo/22/2019, 6 Cdo/103/2011 a iné, v zmysle ktorých mal súd zohľadniť uvedené okolnosti pri posudzovaní kauzality medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody na strane žalobcu. K povesti žalobcu ako „pištoľníka“ žalovaná poukázala na to, že takéto vnímanie žalobcu svedkovia odvodzujú od okamihu nájdenia zbrane dňa 16.12.2015 pri policajnom zásahu v dome žalobcu a žalobcom označené nezákonné rozhodnutie bolo vydané až dňa 06.06.2016. V uvedený deň, kedy sa našla zbraň, odišla od žalobcu aj jeho manželka s dcérou a následne bolo voči žalobcovi vedené aj trestné stíhanie pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby pre skutok páchaný od roku 2014, pre ktorý bol žalobca aj právoplatne odsúdený. Žalovaná má za to, že momentom vzniku ujmy je deň 16.12.2015, kedy bolo začaté trestné konanie dobrovoľným vydaním veci – zbrane manželkou žalobcu J. B., teda takmer pol roka pred nezákonným rozhodnutím, za ktoré žalobca označil uznesenie o vznesení obvinenia. Potenciálnym nezákonným rozhodnutím pre účely zák. č. 514/2003 Z. z. je teda uznesenie o začatí trestného konania, ČVS:ORP-1002/1-VYS-TN-2015 zo dňa 16.12.2015, pričom z uvedeného titulu žalobca vzniknutú škodu neodvodzuje, ani ju z tohto titulu v rámci predbežného prerokovania náhrady škody neuplatnil. K zhoršeniu vzťahu žalobcu s maloletou dcérou žalovaná poukázala na súdne konania o úpravu styku s maloletou a na vplyv matky na dieťa, ich odchod zo spoločnej domácnosti a stíhanie žalobcu vo veci týrania blízkej a zverenej osoby, ktoré bránili tomu, aby sa žalobca s dcérou mohol pravidelne stretávať. K priznaniu výšky odškodnenia žalovaná uviedla, že rozhodnutie je v tejto časti arbitrálne, nepreskúmateľné a zmätočné.

13. Pokiaľ sa týka náhrady skutočnej škody, žalovaná zotrvala na námietke účelnosti trov právneho zastúpenia s tým, že konajúci súd nesprávne vyriešil otázku zvolenia si dvoch obhajcov žalobcom a z toho dôvodu neúčelnosti nimi uplatnených trov v trestnom konaní, keďže obaja robili úkony spoločne a žiadali úhradu totožných úkonov.

14. K priznanej nemajetkovej ujme žalobcovi súdom prvej inštancie žalovaná namietala aj to, že súd zohľadňoval i lokalitu miesta bydliska žalobcu, čo nemá oporu v § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. Žalovaná zdôraznila, že bolo povinnosťou žalobcu preukázať priamy vzťah nezákonného rozhodnutia so vznikom nároku na nemajetkovú ujmu. Namietala tiež to, že len samotné skonštatovanie porušenia práv žalobcu nie je postačujúce na to, aby bola odškodnená aj nemajetková ujma žalobcu. Výpovede svedkov v danom prípade podľa žalovanej nemôžu poskytnúť objektívny pohľad na následky trestného stíhania pre nedovolené ozbrojovanie na život žalobcu, nakoľko o ďalšej zbiehajúcej sa príčinnej súvislosti v podobe trestného stíhania žalobcu pre trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby svedkovia spravidla nevedeli. Nemajetková ujma 10.000,- eur je neprimerane vysoká a priznaná nedôvodne, pričom poukázala na viaceré rozhodnutia NS SR v obdobných veciach.

15. Žalovaná v odvolaní súčasne nesúhlasila ani s výrokom rozhodnutia súdu prvej inštancie o trovách konania, keďže súd primárne vo veci nesprávne rozhodol, a preto žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, eventuálne, aby rozsudok zmenil tak, že žalobu ako celok zamietne a žalovanej prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

16. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej písomne nevyjadril.

17. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že v relevantných súvislostiach odkazuje na ňou podané odvolanie, nakoľko nesúhlasí s námietkami žalobcu. Pokiaľ žalobca poukázal na nález Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 754/2016 - 42 uviedla, že skutkové okolnosti vo veci žalobcu sú podstatne odlišné ako v uvedenej veci, a preto tento nález nie je použiteľný pri rozhodovaní vo veci žalobcu, tiež ostatné rozhodnutia, na ktoré poukázal žalobca, predstavujú jeho selektívny výber. Sumu 80.000,- eur, ktorú žalobca uplatňuje titulom nemajetkovej ujmy, žalovaná považuje za zjavne neprimeranú a nedôvodnú. K odvolaniu žalobcu proti výroku o trovách konania žalovaná uviedla, že súd dôvodne aplikoval zásadu úspechu vo veci, a keďže žalobca nebol v plnom rozsahu úspešný, a to v časti náhrady škody za trovy obhajoby v trestnom konaní, sú námietky v odvolaní nedôvodné. Žalovaná navrhla odvolanie žalobcu ako nedôvodné v celosti zamietnuť.

18. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolania boli podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), stranami sporu proti tej ktorej časti rozhodnutia, ktorou bolo rozhodnuté v ich neprospech (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1, ods. 2 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť, pričom odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a na zdôraznenie jeho správnosti podľa § 387 ods. 2 CSP uvádza:

19. Predmetom súdneho konania je nárok žalobcu na odškodnenie podľa Zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, pričom žalobca žiada od žalovanej nielen skutočnú škodu vzniknutú zaplatením za obhajobu v trestnom konaní, ale i zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 80.000,- eur, všetko s úrokom z omeškania vo výške 5 %.

20. Súd prvej inštancie žalovanú zaviazal žalobcovi zaplatiť náhradu škody vo výške 1.600,- eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur, s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 11.600,- eur od 03.11.2022 do zaplatenia, vo zvyšnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. Keďže odvolaním strán sporu nebol rozsudok napadnutý v časti týkajúcej sa zamietnutia žaloby o náhradu škody nad sumu 1.600,- eur s prísl., v tejto časti ostal rozsudok súdu prvej inštancie právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

21. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie bolo preukázané, že žalobcovi bolo uznesením vyšetrovateľa ORPZ, odbor kriminálnej polície Trenčín číslo ORP-1002/1-VYS-TN-2015 zo dňa 06.06.2016 vznesené obvinenie pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania, sťažnosť žalobcu voči tomuto uzneseniu bola dozorujúcim prokurátorom zamietnutá ako nedôvodná. Po podaní obžaloby Okresný súd Trenčín žalobcu rozsudkom zo dňa 28.03.2019 pod sp. zn. 2T 128/2016 spod obžaloby oslobodil, nakoľko nebolo preukázané, že sa skutok, pre ktorý bol stíhaný, stal. Odvolanie prokurátora proti tomuto rozsudku Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 27.08.2019 pod sp. zn. 2 To 64/2019 zamietol. Žalobca si žiadosťou o predbežné prerokovanie náhrady škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. uplatnil u žalovanej škodu vo výške 5.488,89 eur za obhajobu v trestnom konaní a náhradu nemajetkovej ujmy 80.000,- eur, pričom za nezákonné rozhodnutie označil rozhodnutie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia zo dňa 06.06.2016. Žalovaná po predbežnom prerokovaní jeho nároku mu listom doručeným dňa 02.11.2022 oznámila, že jeho nárok neuspokojí ani čiastočne.

22. Súd prvej inštancie správne nárok žalobcu posudzoval podľa zák. č. 514/2003 Z. z. a dospel k správne mu záveru, že žalovaná je zodpovedná voči žalobcovi ako poškodenému za škodu, ktorá mu vznikla v dôsledku vydania nezákonného rozhodnutia (§ 3 ods. 1 písm. a) zák. č. 514/2003 Z. z.), ktorým je uznesenie vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ v Trenčíne, odbor kriminálnej polície, ČVS:ORP-1002/1-VYS-TN-2015 zo dňa 06.06.2016, ktorým bolo začaté trestné stíhanie žalobcu za zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami. Obvinenie bolo žalobcovi vznesené na tom základe, že dňa 16.12.2015 vyšetrovateľ OKP OR PZ v Trenčíne pod ČVS:ORP-1002/1-VYS-TN-2015 začal trestné stíhanie pre uvedený zločin dobrovoľným vydaním veci J. B., v tom čase manželkou žalobcu, ktorá zbraň našla v nehnuteľnosti, ktorú vlastnila spolu so žalobcom, v jej kancelárskych priestoroch, ktoré užívala spoločnosť TEMPO móda plus s.r.o., ktorej konateľom bol žalobca. Ako správne uzavrel súd prvej inštancie, trestné konanie je potrebné posudzovať ako celok, teda už od prípravného konania, avšak nezákonným rozhodnutím v danej veci je až uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi a nie začatie trestného stíhania po vydaní zbrane, ako nesprávne namieta žalovaná v odvolaní. Úkony orgánov činných v trestnom konaní pred vznesením obvinenia v trestnej veci, tvoria podklad pre rozhodnutie, či dôjde ku vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe, ako v danom prípade došlo ku vzneseniu obvinenia žalobcovi. Až toto rozhodnutie môže byť nezákonným rozhodnutím, na základe ktorého dochádza ku vzniku škody. Žalobca splnil podmienky stanovené v § 6 zák. č. 514/2003 Z. z. na vznik práva na náhradu škody, keďže v následnom trestnom konaní bol spod obžaloby oslobodený rozsudkom Okresného súdu Trenčín, č. k. 2T/218/2016-209 zo dňa 28.03.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 2To/64/2019-23 zo dňa 27.08.2019 a tiež v zmysle § 6 ods. 2 uvedeného zákona podal proti nezákonnému uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť. Z dôvodu oslobodenia žalobcu spod obžaloby je v zmysle už konštantnej judikatúry ustálené, že trestné stíhanie takéhoto obžalovaného bolo nezákonné a má preto ako poškodený po splnení ďalších zákonom stanovených podmienok právo na náhradu škody.

23. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Podľa súdnej judikatúry zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma, spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe), bola odčinená. Judikatúra súdov systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti trestného stíhania je jeho neskorší výsledok (4 Cdo /183/2009).

24. V časti žaloby týkajúcej sa náhrady škody vzniknutej za obhajobu žalobcu v trestnom konaní bolo preukázané a medzi stranami sporu i nesporné, že v trestnom konaní žalobcu zastupovali dvaja ním zvolení obhajcovia – advokáti. Odvolací súd sa plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že je právom obvineného dať sa zastupovať v trestnom konaní dvoma právnyimi zástupcami. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. Trovy konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta (§ 18 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z.). Keďže podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa len skutočná škoda, súd prvej inštancie správne pri náhrade škody vychádzal z dôkazov, ktoré predložil

žalobca o tom, aká škoda mu skutočne vznikla, t. j. akú sumu zaplatil za právne zastúpenie v trestnom konaní. Žalobca predložil dôkaz len o zaplatení sumy 1.600,- eur titulom právneho zastúpenia v trestnom konaní, a preto súd prvej inštancie mu správne priznal len uvedenú škodu a vo zvyšnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. Pokiaľ žalovaná v odvolaní namietala priznanie tejto škody, jej námietky sú v plnom rozsahu nedôvodné, nakoľko súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne odôvodnil s poukazom na zistený skutkový stav a na príslušné ustanovenia zákona, podľa ktorých rozhodoval, pričom tieto ustanovenia zákona správne aplikoval. Súd prvej inštancie špecifikoval v odôvodnení rozhodnutia úkony právnej služby, ktoré boli poskytnuté oboma obhajcami žalobcu a zároveň skonštatoval, že hodnota účelne vynaložených trov obhajoby bola vyššia ako suma 1.600,- eur ktorú ako jedinú zdokladoval žalobca titulom zaplatenia trov obhajoby. Z dôvodu, že žalobca nepreukázal úhradu ním uplatnených trov obhajoby, predložil dôkaz len o zaplatení sumy 1.600,- eur, vznikla mu škoda len v sume 1.600,- eur, ktorú sumu súd správne zaviazal zaplatiť žalovanú. Odvolanie žalovanej je preto nedôvodné a žalobca odvolanie proti zamietnutiu žaloby v tejto časti nepodal.

25. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa nemajetkovej ujmy, podali odvolanie obe strany sporu, keď žalobcovi sa priznaná suma 10.000,- eur javí ako neprímerane nízka a neodškodňujúca nemajetkovú ujmu, nespravodlivá vzhľadom k dĺžke trestného stíhania žalobcu a tiež k následkom v jeho živote. Žalovaná zase zastáva názor, že žalobcovi nepatrí žiadna náhrada nemajetkovej ujmy, nakoľko súd nesprávne právne posúdil kauzalitu medzi skutkovými okolnosťami, ktoré sa zbíjali v osobnej sfére žalobcu a trestným stíhaním žalobcu za nedovolené ozbrojovanie, nesprávne vyhodnotil vykonané dokazovanie, čím nesprávne zistil skutkový stav a to aj v dôsledku procesných pochybení súdu pri vykonávaní dokazovania, tiež namietala nedostatočné odôvodnenie rozsudku a tým jeho nepreskúmateľnosť. Odvolací súd po oboznámení sa nielen s obsahom spisu a s pripojenými spismi, ale aj so zvukovou nahrávkou z pojednávania, dospel k záveru, že námietky odvolateľov sú nedôvodné.

26. K rozhodnutiu súdu o priznaní nemajetkovej ujmy a k jej výške je potrebné uviesť, že táto vychádza zo skutkových okolností v konkrétnej veci, ktoré majú dopad na život poškodeného v jeho jednotlivých sférach. Nemajetková ujma je taká ujma, ktorá sa premieta do psychickej sféry subjektu a jej zmyslom je zmiernenie nepriaznivého následku neoprávneného zásahu a poskytnutie účinnej ochrany osobnosti, najmä jej dôstojnosti, dobrej povesti, súkromia a rodinného života. Vychádzajúc zo súdnej praxe za závažnú ujmu je možno považovať takú ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky, považuje za ujmu značnú, a kedy rozhodujúcim je objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase vnímala aj každá iná fyzická osoba. Inak povedané, je potrebné zväziť, či vzhľadom ku konkrétnym okolnostiam prípadu by sa aj iná osoba v obdobnom postavení mohla cítiť byť dotknutá v zložkách tvoriacich v ich súhrne nemajetkovú sféru jednotlivca. Nemajetková ujma je ujmu morálnou. Ide teda o zásah a ujmu na tých nehmotných hodnotách, ktoré sa týkajú morálnej integrity poškodenej osoby, predovšetkým jej dôstojnosti, cti, dobrej povesti. Ak ktorákoľvek z týchto zložiek je negatívne dotknutá, je namieste záver o tom, že k spôsobeniu nemajetkovej (morálnej) ujmy došlo. Intenzita zásahu do týchto hodnôt priamo ovplyvňuje výšku poskytnutého zadosťučinenia. V prejednávanej veci je nesporné, že na život žalobcu mali dopad okrem nezákonného trestného stíhania pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania aj ďalšie skutočnosti, a to neusporiadaný rodinný život a ďalšie trestné stíhanie, za ktoré bol žalobca aj odsúdený. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že tieto skutočnosti súd prvej inštancie náležite pri rozhodovaní zohľadnil, v úvahe o výške nemajetkovej ujmy sa s nimi riadne vysporiadal.

27. Pokiaľ žalovaná v odvolaní namietala, že súd nesprávne posúdil podmienky príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a nemajetkovou ujmu žalobcu, je potrebné uviesť, že zo svedeckých výpovedí bolo preukázané, že povest' žalobcu sa po začatí trestného stíhania pre nedovolené ozbrojovanie podstatne zhoršila, v mieste bydliska ho označujú za „pištoľníka“. Takéto hanlivé označenie logicky nesúvisí s neusporiadaným rodinným životom žalobcu, ktoré viedlo do začatia jeho ďalšieho trestného stíhania, ale súvisí so zbraňou a so začatím trestného stíhania žalobcu pre nedovolené ozbrojovanie. Súd prvej inštancie pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy správne zohľadnil aj dĺžku trestného stíhania žalobcu, ktorá presahovala 3 roky, pričom aj podľa názoru odvolacieho súdu, z dôvodu takto dlho trvajúceho nezákonného trestného stíhania žalobcu iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie či zmiernenie vzniknutej ujmy. Odškodnenie vo výške 10.000,- eur, čo predstavuje 3.000,- eur za

každý rok nezákonného trestného stíhania a tisíc eur za necelé ďalšie 3 mesiace, je i podľa názoru odvolacieho súdu primeraná suma, keďže povest' žalobcu, ktorý vykonáva podnikateľskú činnosť, bola vážne narušená. Súd prvej inštancie zároveň správne zohľadnil aj to, že pokiaľ sa týka jeho rodinného života či vzťahu s maloletou dcérou, pochádzajúcou z manželstva, v týchto sférach osobného života žalobcu nezákonné trestné stíhanie nezohralo podstatnú úlohu a preto výška nemajetkovej ujmy 80.000,- eur, uplatňovaná žalobcom, bola nedôvodná. Z výsluchu svedkov či z ostatných dôkazov nebolo preukázané, že na zhoršení života žalobcu v týchto oblastiach sa podieľalo výlučne nezákonné trestné stíhanie, práve naopak, z pripojených súdnych spisov o úprave práv a povinností k maloletému dieťaťu pochádzajúcemu z manželstva žalobcu, ako aj z rozhodnutia o právoplatnom odsúdení žalobcu za trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby, bolo preukázané, že k narušeniu osobného života žalobcu došlo čiastočne ešte pred začatím trestného stíhania pre nedovolené ozbrojovanie a následne z dôvodov neusporiadaného rodinného života sa zhoršenie osobného života žalobcu ešte prehľbovalo.

28. Námietky žalovanej, týkajúce sa procesných pochybení súdu prvej inštancie sú neopodstatnené. Zo zvukovej nahrávky, rovnako ako aj zo zápisníc z pojednávania, odvolací súd zistil, že svedkovia na pojednávaní pred podaním svedeckej výpovede boli riadne podľa zákona poučení, bol zisťovaný a zaprotokolovaný ich vzťah k žalobcovi, súd do zápisníc protokoloval podstatné časti svedeckých výpovedí, ktoré riadne pred rozhodovaním vyhodnotil. Odvolací súd pripomína, že nie je úlohou súdu do odôvodnenia rozhodnutia opisovať celú svedeckú výpoveď, tiež pokiaľ súd svedeckú výpoveď nevyhodnotí podľa predstáv strán sporu, nejde o pochybenie súdu a nesprávne zistený skutkový stav, ako sa domnieva žalovaná. Je pravdou, že súd prvej inštancie pri oboznamovaní listinných dôkazov neprečítal celý obsah tej-ktorej listiny, riadne však uviedol a zaprotokoloval, že listinné dôkazy boli stranám sporu doručené a teda boli s nimi oboznámené a preto ich obsah nebude čítať. Žiadna zo strán sporu tento postup súdu nenamietala a nežiadala prečítať obsah listinných dôkazov. Námietky žalovanej preto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné.

29. Pokiaľ strany sporu zhodne namietali nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd sa s ich názorom nestotožnil, nakoľko súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite odôvodnil s poukazom na zistený skutkový stav, dôkazy vykonané v konaní vyhodnotil v ich vzájomných súvislostiach, pričom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo počas konania najavo a uviedol svoje právne posúdenie veci s poukazom na príslušné ustanovenia zákona, podľa ktorého vo veci rozhodol. Je pravdou, že odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR, avšak len v situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré nebolo vyhovené uplatnenému nároku, či obrannej argumentácii, prípadne rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, je potrebné považovať takéto rozhodnutie za nepreskúmateľné. Tiež pokiaľ strany sporu namietali nesprávne hodnotenie dôkazov, to by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor. Takéto pochybenie odvolací súd vo veci nezistil a dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov a prednesov strán sporu vyplývali, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonaným dokazovaním preukázané a vyšli počas konania najavo.

30. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci použil správny právny predpis, jeho ustanovenia správne vyložil a správne ho aplikoval na daný skutkový stav. Pokiaľ strany sporu poukazujú na odlišné obdobné súdne rozhodnutia na podporu svojej argumentácie, je potrebné uviesť, že súd posudzuje každú vec jednotlivo, podľa konkrétnych skutkových okolností a preto každá vec je jedinečná a nedá sa presne rozhodnúť ako v obdobnom prípade. Odvolací súd nezistil, že výška priznanej nemajetkovej ujmy by sa vymykala priznávanej výške odškodnenia v obdobných prípadoch a že by súd prvej inštancie nerešpektoval ustálenú súdnu prax. Priznaná nemajetková ujma 10.000,- eur vzhľadom k závažnosti obvinenia žalobcu a k dĺžke nezákonného trestného stíhania žalobcu, je i podľa názoru odvolacieho súdu primeraná k následkom na povesti žalobcu, na jeho pracovnom živote ako podnikateľa.

31. S poukazom na uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach ako vecne správny potvrdil, keď súd prvej inštancie správne rozhodol o úroku z omeškania i o trovách konania podľa zásady úspechu strán v konaní. Súd prvej inštancie správne vychádzal z ustálenej súdnej praxe, že pokiaľ sa týka nemajetkovej ujmy, má žalobca vo veci plný úspech, ak mu súd nemajetkovú ujmu prizná a nie je podstatná výška uplatňovanej a súdom priznanej sumy, nakoľko táto závisí od úvahy súdu. Pokiaľ sa však týka uplatnenej náhrady skutočnej škody, v tejto časti výška plnenia nezávisí od úvahy súdu, ale od toho, či žalobca preukáže vznik škody a jej výšku. Súd prvej inštancie správne pri rozhodovaní o priznanej výške trov konania zohľadnil neúspech žalobcu v nároku na zaplatenie skutočnej škody a priznal žalobcovi voči žalovanej náhradu trov v rozsahu 49,78%, čo predstavuje rozdiel medzi úspechom a neúspechom žalobcu v konaní.

32. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadnej zo strán náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože mali v odvolacom konaní čiastočný úspech, a to v rozsahu odvolania podaného druhou stranou sporu.

33. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).